

Zver.

(Konec.)

Razgled in vislice in zakaj jih ne posodijo.

Župan se je moral torej umiti in preobleči, med tem sta pa morala z županovim sinom na razgled. Ta razgled je pa kazal vse. Videla sta nekaj obsekanih bukev v dolini. Zameriti se pa torej nista smela, ker je bil župan tako dobre volje. Ko so prišli nazaj, jih je župan že pričakoval in je sinu rekel:

»Zdaj jima pokaži še naše vislice.«

Šla sta pogledat še vislice. To so bile imenitne in so torej slovele po celi deželi. Malo nižje so bile manjše vislice. Te so bile za živali. Vrnila sta se. Župan je še fanta vprašal, če sta se kaj spomnila. In je sin odkimal z glavo, da se nista torej nič spomnila. Tega nista videla, ker sta gledala proti županu in je bil sinek zadaj. In je župan še vprašal, ali je zver na njihovi ali na njegovi strani. Odgovorila sta mu, da je zver na hribarski strani, skoraj polovico. Potem je župan postal uraden in je obema odbornikomoma proglasil:

»Sklep občinske seje je, da so naše vislice samo za nas in naše otroke. Teh nobenemu ne posodimo. Po vajinem pripovedovanju bi bila zver na cesti. Toda gotovo ni na naši zemlji in prav gotovo ni pri cestarju. Če bi bila pri cestarju, bi že kateri bosopetnik nam oznanil, kje je zver. Saj nam torej oznani, če pride financar ali davčni izterjevalec. Vsak ima še možnost in torej priliko, da reši svojo živino. Lahko tudi zapre vrata, ali, če kaže, zbeži z doma. Ker cestar tega še ni poslal, zver še ne more biti na naši strani in le glejte, kako se je otresete. Če bi hoteli živalske vislice, toda o tem bi morali sklepati na občinski seji. Ta seja bo pa torej šele čez štirinajst dni. Na teh vislicah je zadnjič visela hudobna mačka, ki je ukradla klobaso.«

Hoja nazaj.

Niti čakala nista, da bi jima voščili dober večer, in sta hitela nazaj. Pod potjo, ki je bila torej tudi bližnjica, sta morala čez brv. In, ker je tista brv — tako je bilo napisano, držala samo enega moža, je odbornik oprtal drugega in torej nesel čez brv. In tako sta se nosila. Enkrat je nesel Luznar Peter Ocepka Luko, drugič pa je torej nesel Ocepek Luka Luznarja Petra. Na koncu sta videla, da nikamor ne prideta. Kadar sta torej račune poravnala, sta bila na tisti strani, ki je bil napis: »Za enega moža.«

Bila sta obupana, kajti videla sta, da ne bosta prišla domov. Zato sta

sedla. Sedla sta torej tistikrat, ko nista bila nič več trudna. Torej. To je bilo mogoče samo na tisti strani, ki je bil napis. Sedla sta in napravila pravcato sejo. Na tisti seji je bil razgovor in končno je bil predlog, ki je postal torej sklep in nato sta sejo končala. Sklep te seje je bil, da morata brv torej obrniti. Zato je moral iti Luznar Peter na en konec brvi, Ocepek Luka pa je ostal pri napisu. Pravkar sta torej začela brskati okoli brvi, ko je prišla potovka. Ker je bila struga suha, bi potovka itak ne šla po brvi, ker je bila visoka in torej nerodna. Toliko manj je mogla čez brv, ker sta bila oba odbornika torej na njej. To je tista potovka, ki ju je videla na bližnjici. In kakor veste, potovka nikomur nič ne pove. Ona jo je udarila torej po suhi strugi na desno.

Zdaj se je udaril po čelu Ocepek Luka, da je zelo tlesknilo in dejal:

»Zdaj pa vem.«

Pa se je še Luznar Peter udaril torej po čelu, da je hudo tlesknilo in je dejal: »Jaz tudi vem.«

Torej. In potem sta se oba hkratu udarila po čelu, pa je zelo hudo tlesknilo.

»Zdaj nama je jasno!«

In sta torej šla. Zato je šel Luznar Peter po brvi nazaj in potem sta oba mahnila po suhi strugi na levo torej od brvi. In tako sta bila na nasprotnem bregu. In ko je potovka izginila že med grmovjem, sta se obrnila nazaj po strugi in rekla torej:

»Lahko je potovki od te strani na ono stran, toda midva sva morala iskati poti z one strani na to stran.«

Vsa vesela sta bila nad tem svojim odkritjem in sta hitela na Hrib. Županu Kosu sta povedala vse po resnici in pravici.

Torej je bil župan videti hudo razžaljen in jezen, vsi so pričakovali od njega pametne razsodbe. Namrdnil se je, položil obe roki na cev, pa molčal. In čez tri minute je razsodil:

»Uničimo, kar gleda proti nam, drugo polovico naj sami uničujejo.«

Kakšna je bila razsodba in kako so se spravili nad zver.

Za to njegovo razsodbo je bila najbolj na mestu motika. In so zver z očmi zmerili. In Brezovar Simon je z motiko udaril po sredi zveri. Usulo se je iz nje vse polno drobnih zveri.

»Hvala Bogu torej, da smo jo vsaj presekali,« je dejal Ocepek Luka. »Z motiko. Polno je imela mladih...« Še preden je izgovoril, se je Zaletel, ki je torej ob poti dremal, opotekel in je z metlo zver zadel. Vsi so mižali. Kajti vedeli so, dokler mižijo so torej živi, mrtvi bi pogledali. Mižali so vsi nekaj minut. Potem so pogledali, kje je zver. Seveda so pogledali najprej z enim očesom, potem takoj z drugim očesom in je Zaletel najprej ugledal. Visela je na veji in neprerezana koža se je trikrat ovila okoli veje.

»Vsi imamo zasluge. Eni so zver presekali, drugi smo jo pa obesili.«

»In, da ni obvisela na veji! Koliko mladih je še imela. Na, zdaj bo pa visela brez vislice!«

Prav tisti hip je pastir s Hriba prignal svojo čredo krav in je liska, ki je bila torej prva, še zamukala na zver in rekla: »Mule!«

Na poti proti domu so se pa odborniki le sprli med seboj. Torej. In ker je župan Kos odločno poudaril, da je samo njegova zasluga, pa zasluga tiste svečane seje, da je stvar tako imenitno iztekla, se je Ocepek Luka ustavil in dejal. Dejal je pa odločno in razločno, da so ga vsi slišali in je palce dejal pod telovnik:

»Saj to še vse ni bilo jasno. Ali so svečane seje javne ali tajne? Če so tajne, mora župan to povedati. Ker ni povedal, bi morala biti ta seja javna. Torej, ker so bila pa vsa okna in vrata zaprta in zaklenjena, da ni moglo občinstvo k seji, ta seja sploh ni bila seja.«

»Oh,« je dejal zapisnikar, »vsaj ne bo treba pisati sklepa.«

»No,« je dejal župan, »če ni bilo torej seje, potem tudi nismo na Griču prosili za vislice. Ker je zver uničena, tudi zveri ni bilo; svečane seje torej ni bilo. Sploh ni nič bilo. Torej.«

Tudi odbornika sta se oglasila in bila žalostna: »Zdaj pa nisva ničesar odkrila, če ta seja ni veljavna.« Župan je rekel:

»Pa pojdiva enkrat sama!«

Pozno ponoči je šel s Hriba na Grič cestar. Če bi kdo rekel: pijan, bi mu rekli na Hribu in Griču, da ni prave povedal, kajti na Hribu je bil samo zameglen, na Griču je bil torej okajen. Ta ni bil ne na Hribu, ne na Griču. Bil je uradna oseba in nepristranski sodnik. Cesta se mu je čudno spotikala. Še godrnjal je, zakaj jo je tako nasul. Zato ni čudno, če se mu je spoteknilo tudi tam, kjer je bila zver. Prižgal je žveplenko, da bi videl, pa je na cesti videl ostanke zveri.

»Oh,« je dejal torej, »kdo pa je tukaj načenjal jeterno klobaso. Vse je snedel, samo par rižev je še ostalo na cesti, Torej.«

Ves je bil ogorčen nad požrešnostjo ljudi.

Ta »torej« grdo preganjajo učitelji in učiteljice, profesorji in profesorice, domači učitelji in domače učiteljice, uredniki in čitatelji. Meni se kar smili. Zato sem ga pa vzel v zaščito, ker vem, kaj se pravi, preganjan biti. Saj učitelji in učiteljice, profesorji in profesorice, domači učitelji in domače učiteljice preganjajo tudi slovenske pisatelje, ki jim samo kvarijo jezik. Revež! Jaz sem se ga usmili, seveda se ga profesor, ki ima slavnostni govor, ne sme usmiliti!

Pomlad prihaja . . .

*Na dobrave je pomlad stopila,
bele zvončke je iz sanj zbudila:
Dobro jutro, zvončki beli,
ali boste kaj zapeli?*

*Dalje je pomlad hitela,
radostna in vsa vesela,
in trobentice zbudila,
v postelji jih še dobila:*

*O trobentice, vstanite,
jaz sem tu, oči odprite,
le nikar se me ne bojte,
pesem mi v pozdrav zapojte!*

*Dalje je pomlad stopila
in vijolice dobila.
Kaj, vijolice, še spite?
Hitro se iz sanj zbudite!*

*Zvončki speve so zapeli
in zavriskali veseli,
v onj vijolice razlile
in trobentice prošile:*

*O pomlad, odpri zaklade,
cvetja trosi na livade,
zvezde upanja prižigaj,
k soncu strta srca dvigaj!*

Gregor Mali.

Danes.

*Danes vsi smo dobre volje:
mladci in dekleta.
Vsa ožarjena od sonca
so nam mlada leta.*

*Danes nič ne tožimo,
danes nič ne vekamo:
pomaranče lupimo,
rdeče pirhe sekamo . . .*

Mirko Kunčič.